

A Magyar Köztársaság nevében!

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2009. évi március hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. évi június hó 20. napján kihirdetett 6.B.506/2006/15. számú ítéletét megváltoztatja, megállapítja, hogy a szabadságvesztést fogházban kell végrehajtani.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2007. június 20. napján kihirdetett 6.B.506/2006/15. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében és ezért 2 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, egyúttal elrendelte kényszergyógyítását. A szabadságvesztés büntetés időtartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a büntetőeljárás során felmerült 149.914.- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a minősítés vonatkozásában és a büntetés enyhítése végett, indokolás nélkül.

Az ítélet ellen az ügyész is fellebbezést jelentett be a vádirat szerinti - különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette - minősítés, és a büntetés súlyosítása végett. A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.218/2007/1-I. számú átiratában a fellebbezést visszavonta, illetve kifejtette, hogy a vádlott és a védője által bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartja. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amit azonban kiegészíteni szükséges az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény alapján azzal, hogy a terhelt alkoholfüggőségének következménye a szellemi leépülése és a személyiség destrukciója. A vádlott viselkedési repertoárja jelentősen beszűkült, vélt vagy

valós veszélyhelyzetben csak a két szélsőséges megoldást, a menekülést vagy az agressziót választja. A megyei bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és helytálló a cselekmény minősítése is. Álláspontja szerint a büntetés kiszabása során értékelt tényezők körét a terhelt korlátozott beszámítási képességével, mint enyhítő körülménnyel indokolt kiegészíteni. Ezzel együtt a megállapított joghátrányt megfelelőnek tartotta, annak enyhítését nem látta indokoltnak és az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő a másodfokú nyilvános ülés előtt telefaxon eljuttatott az ítéletátlához egy jegyzőkönyvet, ami az irodájában készült és amelyben a vádlott úgy nyilatkozik, hogy a nyilvános ülésen megjelenni nem tud, kéri a védőjét, hogy az érdekeit képviselve a bejelentett fellebbezéseknek megfelelően igyekezzon enyhébb büntetést elérni a számára.

Az ítéletátl által tartott nyilvános ülésen a védő a fellebbezését fenntartotta. Aggályosnak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta kellőképp, hogy a sértett halálát okozó ütés pontosan mikor esett, amennyiben ugyanis az közvetlenül a sértett által a vádlott ellen intézett támadás idejében történt, akkor elképzelhető, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Emellett hangsúlyozta, hogy a benyújtott jegyzőkönyv tanúsága és a személyes megítélése szerint a vádlott szellemi állapota folyamatosan hanyatlik. Indítványozta ezért az ügy tárgyalásra utalását és a vádlott jelenlegi szellemi állapotára irányuló bizonyítás felvételét, tekintettel arra, hogy annak eredménye a büntetés felülvizsgálata során esetleg lényeges szempontot jelenthet. Amennyiben ezt az ítéletátl nem találta szükségesnek, úgy kérte a büntetés enyhítését, esetlegesen a rövidebb tartamú szabadságvesztés felfüggesztését, vagy enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását.

A fellebbezési főügyész képviselője a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta az indítványát. Álláspontja szerint a terhelt elmeállapotának annyiban van jelentősége, hogy az a beszámítási képességét mennyiben korlátozta, erre nézve pedig rendelkezésre állnak adatok, sőt épp ennek tulajdonítottak kiemelt jelentőséget a minősítés megállapítása során. Úgy vélte, hogy szakértői eszközökkel várhatóan nem volna tisztázható a halált okozó sérülés keletkezésének pontos ideje, illetve egyéb bizonyítás sem folytatható erre nézve eredménnyel, mivel csupán a sértett és a vádlott volt jelen a bántalmazásnál. Lehetséges, hogy a vádlott eleinte jogos védelmi helyzetben volt, de amikor testszerte ütlegelte a sértettet, akkor már erről semmiképp sem beszélhetünk, de még annak túllépése sem jöhet szóba. Hangsúlyozta, hogy a jogalkotó a büntetési tétel kereteinek meghatározásakor méltányolta az erős felindulást, illetve az elsőfokú bíróság e keretek között is az alsó határ közelében szabta ki a büntetést, így annak további enyhítésére nem látott indokot. Összességében az írásban javasolt kiegészítésekkel az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A büntetés enyhítése végett bejelentett vádlotti és védői fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az ítéletátl a bejelentett fellebbezésre tekintettel az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése szerint. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben, a törvény

rendelkezéseit betartva lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében is megfelelően értékelte.

Az így megállapított tényállás helyes, azonban a Be. 351.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint pontosításra szorul.

A vádlottnak 7 gyermeke született, akik közül egyiket sem neveli a saját háztartásában, illetve a 4 kiskorú gyermek Gyermekotthonban van elhelyezve. (Gyámhivatal iratai, Nyomozati iratok I/1. kötet 249-288. lapszám.)

Tévesen szerepel továbbá az elsőfokú ítélet 11. oldalán az elkövetés napjaként 2006. április 30. napja. Valójában - az indokolás korábbi részében megállapított - 2006. április 29. napján történt a vádlott cselekménye, míg a sértett halála 2006. április 29. napjának estéje és 30. napjának reggele között következett be.

E pontosításokkal együtt a tényállás a felülbírálat alapjául szolgált.

Az ítéletábra nem látta szükségesnek a védő által a másodfokú nyilvános ülésen indítványozott bizonyítás lefolytatását.

A sértett halálát okozó sérülések keletkezésének idejével és a vádlott javára esetlegesen fennállt jogos védelmi helyzettel összefüggésben tett védői felvetéseknek azért nincs jelentőségük, mivel a beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény szerint a sérülések keletkezésének sorrendje orvosszakértőileg nem állapítható meg, azonban biztos, hogy a sértett, a halálhoz vezető koponyasérülések elszenvedése után már mozgásképtelen volt. Erre tekintettel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adott körülmények között a jogos védelmi helyzet fennálltáról nem lehetett szó, így erre vonatkozóan további bizonyítás felvételére nem kellett, hogy sor kerüljön.

A vádlott szellemi leépülésének folytatódásával kapcsolatban pedig szükségtelen lett volna újabb szakvélemény beszerzése, mivel a cselekmény minősítése és a büntetés kiszabása vonatkozásában az elkövetéskori pszichés állapotoknak és folyamatoknak van jelentőségük, azok feltárása pedig az elsőfokú eljárás során megfelelően megtörtént. Az azóta esetlegesen bekövetkezett további hanyatlás a büntetés végrehajtása során vehető csak figyelembe, így az arra irányuló bizonyítás felvétele is szükségtelen volt a másodfokú eljárás során.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény minősítése is.

Az ítéletábra a bejelentett vádlotti és védői fellebbezésre is tekintettel megvizsgálta a kiszabott büntetést is, hogy annak alkalmazására a bünteteskiszabási elvek megtartásával, a büntetési célok megvalósulására figyelemmel került-e sor. A felülbírálat során az egyes körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben értékelte, különös tekintettel az adott ügyben megjelenő hatásukra. Ennek eredményeként úgy látta, hogy indokolt figyelemmel lenni a vádlott belátási képességét enyhe-közepes fokban korlátozó személyiségzavarára. Nem osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint az erős felindulásban elkövetett emberölés minősítés kizárná a belátási képesség korlátozottságának enyhítő körülményként való értékelését. Az erős felindulás nem vitásan éplélektani alapon felépülő olyan menthető okból származó indulati állapot, amelynek kialakulásánál az elmeműködés kóros folyamatai nem játszanak szerepet. Azonban az ismert

szellemi állapotban lévő vádlottat az általánosnál sokkal erőteljesebben befolyásolták a külső körülmények. Amint azt az igazságügyi pszichológus-szakértő is megállapította, a vádlott magatartási eszköztára jelentősen beszűkült, csak szélsőséges reakciók közül választ, védekezik, vagy - mint jelen esetben - támad. Ennek enyhítő körülményként való figyelembe vétele ezért indokolt.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján lehetőséget látott a vádlottal szemben kiszabott főbüntetés végrehajtási fokozatának fogházbüntetésre való enyhítésére.

Az ítélőtábla a fentiek szerint az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta a vádlottal szemben alkalmazott főbüntetés végrehajtási fokozata tekintetében, annak egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - az indokolásban foglalt kiegészítésekkel együtt - helybenhagyta.

Győr, 2009. évi március hó 10. napján

Dr.Kovács Tamás sk. .	Zólyomi Csilla sk. .	Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. évi június hó 20. napján kihirdetett 6.B.506/2006/15. számú ítélete a jelen ítéletben írt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2009. évi március hó 10. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Kiadó